

Narzędzia Wspierające Programowanie

Bash – dalsze rozszerzenie

✂ W tym skrypcie omówimy szereg dalszych aspektów Basha:

- procesy
- strumienie i przetwarzanie potokowe
- zmienne
- pętle i warunki
- skrypty.

Ciekawe kompendium znajdziemy np. [tutaj].

🕒 Jak obsługiwać **procesy**.

Podejrzymy je w monitorze: `$ top lub htop` (wyjście: q)

i wypiszmy w terminalu: `$ ps`

(Skrót PID oznacza numer procesu).

Zobaczyliśmy jednak tylko procesy w naszej sesji.

Aby zobaczyć wszystkie (nasze), wpiszmy:

```
$ ps -u {login}
```

Warto też spojrzeć na ich hierarchię: `$ ps -u {login} --forest`

Widzimy, że każdy proces jest „podpięty”
pod poprzednika, który go wywołał.

Skasujemy proces, podając jego PID: `$ kill {PID}`

kasowanie na silniejszym priorytecie: `$ kill -9 {PID}`

Uwaga: skasowanie procesu-rodzica wyśle sygnał kasowania do procesów-dzieci.

Zatem, skasowanie terminala (lub sesji ssh) wyłączy wszystkie programy pod to podpięte.

Zamknięcie okna graficznego: `$ xkill` (a teraz kliknij myszką w okno)

⊕ *Dodatek*

Wypiszmy „rodziców” procesów (PPID): `$ ps -f`

Wypiszmy nr/y procesów, gdy znamy nazwę: `$ pidof {nazwa}`

Procesy c.d.: front, tło, pauszowanie

Włączmy w sesji program: `$ sleep 200`

Tryb, w którym działa teraz proces, nazywa się **foreground** (front):
proces ma kontakt z terminalem, może tam kierować napisy.

Zapauzujemy teraz nasz program: `$ [Ctrl Z]`

Wypiszmy listę zadań włączonych w naszej sesji: `$ jobs`
`[1]+ Stopped sleep 200`

Nasze zadanie ma na tej liście nr. 1. Wznówmy je,
ale niech przejdzie do trybu **background** (tło): `$ bg %1`

⇒ nie blokuje terminala, ale działa (sprawdź: `jobs`).
Wysuńmy je teraz z tła na front: `$ fg %1`

Teraz przerwijmy nasz proces (zakończmy go): `[Ctrl C]`

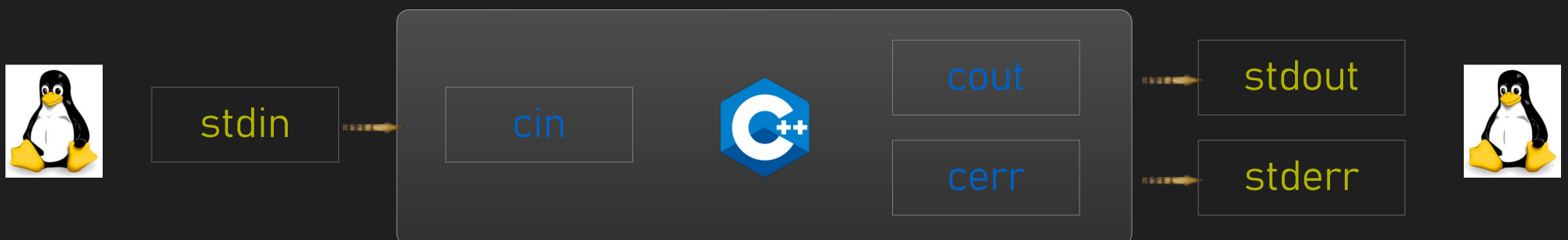
Włączmy teraz program z oknem graficznym: `$ gedit`

Włączenie grafiki blokuje terminal aż do jej wyłączenia
(lub zapauzowania przez `[Ctrl Z]`). Cofnijmy się, wyłączając `gedit`.
Linux ma **operator &** (**ampersand**),
który od razu wpuszcza program do tła. Spróbujmy: `$ gedit &`

Mamy kontakt i z terminalem, i z edytorem.

Nb.: procesy w tle są wciąż podpięte pod sesję: `$ ps -u {login} --forest`

⦿ Strumienie

Gdy program w Linuxie wypisuje tekst do terminala, to tak naprawdę przekazuje tekst do tzw. “standardowego strumienia wyjścia”. W C++ polecenie `cout` przekazuje tekst do linuxowego strumienia **stdout**, a komenda `cerr` - do strumienia **stderr** (jest to strumień błędów).
Z kolei, do programu Linux podłącza standardowy strumień wejścia **stdin**:
Gdy za pomocą `cin` użytkownik podaje tekst z klawiatury, tekst przechodzi przez ten strumień.

Strumienie wyjścia: `stdout` i `stderr`

Tekst w `stdout` można przekierować z ekranu na plik, używając znaku `>`

```
$ ls > myout
```

Jeśli plik istniał wcześniej, to zostanie nadpisany.

Ale można poprzez `>>` dopisać do końca pliku:

```
$ cat "End of list" >> myout
```

Co jednak, gdy chcemy przekierować `stderr` na plik?

Okazuje się, że powyższy strumień "zwykły" ma nr 1, a strumień błędów – nr 2. Napiszmy więc tak:

```
$ ls * i.dont.exist 1>myout 2>myerr
```

A jeśli chcemy, aby komunikaty o błędach trafiały też do `stdout`, to piszemy tak:

```
$ ls * i.dont.exist 1>myout 2>&1
```

Można też przekierować strumień donikąd.

Służy temu miejsce docelowe `/dev/null`. Np:

```
$ ls * i.dont.exist 1>/dev/null
```

Strumień wejścia: `stdin`

Jak dotąd, użytkownik zapytany – odpowiadał z klawiatury.

Ale można pod `stdin` podpiąć plik, używając `<`.

Jako przykład, użyjmy polecenie `wc -w`,

które poda liczbę słów w badanym tekście.

```
$ wc -w < myout
```

Ale można też, używając operatora `<<`, podać tekst

ad hoc, umawiając się na hasło końca (np. EOF):

```
$ wc -w << EOF
```

```
a b c
```

```
d e f
```

```
EOF
```

→ odpowiedź: 6

Na koniec, używając `<<<`, podamy do `stdin` jedną linię tekstu. Jeżeli w linii są jawnie spacje, to trzeba ją otoczyć przez `' '` lub `" "`. Dla przykładu, wczytajmy do kalkulatora `bc` działania:

```
$ bc -l <<< '2 / 3'
0.6666666666666666
```

Zaczynamy dostrzegać, że Linux ma dedykowane narzędzia do konkretnych zadań. To nie przypadek. Pierwsza zasada w "*Unix philosophy*" to: "*Make each program do one thing well.*" Przyjrzyjmy się kilku narzędziom, które wkrótce zaprzęgniemy do tzw. "przetwarzania potokowego"

- `wc {plik}` lub `<strumień` (word count) : narzędzie do zliczania w tekście. Opcje, np:
Opcją wskazujemy, co ma zliczać. Np.:

-l	podaj liczbę linii
-w	podaj liczbę słów
-m	podaj liczbę znaków

```
Np.: $ wc -l myout
```

- `cut {opcja} {plik} lub <strumień` Wycina z tekstu kawałek i wypisuje go. Opcje:

```
-c {zakres}      znaki, akceptuj w zakresie { }
-f {zakres}      słowa (fields = pola), akceptuj w zakresie { }. Domyślny delimiter: Tab
-f {zakres} -d {znak}      Domyślny delimiter: {znak}
--complement      odwróć zasadę filtrowania
```

{zakres} : W jaki sposób możemy go zapisać? np. 2 2- -5 2-5

Np.:

```
$ cut -c 6- <<< 'I am just a nice line.'      → just a nice line.
$ cut -c -4 <<< 'I am just a nice line.'      → I am
$ cut -c 6-9 <<< 'I am just a nice line.'     → just
$ cut -f 5 -d ' ' <<< 'I am just a nice line.' → nice
$ cut -f 5 -d ' ' --complement <<< 'I am just a nice line.' → I am just a line.
```

- **tr** {z} {na} {plik} lub <strumień

- d 'zbiór' skasuje znaki ze zbioru
- s 'znak' skasuje bezpośrednie powtórzenia znaku

Np.:

```
$ tr a b <<< 'I am just a nice line.' → I bm just b nice line.
$ tr 'a-f' 'A-F' <<< 'I am just a nice line.' → I Am just A niCE linE.
$ tr '1-4' 'a-d' <<< 7654321 → 765dcba
$ tr -d '1-4' <<< 7654321 → 765
$ tr -s ' ' <<< '| One Two Tree |' → | One Two Tree |
```

Uwaga: jeśli do tr podamy plik, to tr nie zmieni jego wnętrza. Jedynie wypisze przetworzony tekst.
Aby zmienić frazę w środku pliku, propozycja: `sed -i 's/stare_słowo/nowe_słowo/g' {mojPlik}`

Plik z kolumnami danych

W naszym katalogu dostępny jest plik `data.txt` (uwaga: delimiterem kolumn jest tu `tab`)
Wykonajmy kilka manipulacji na tych danych:

```
$ head -2 data.txt           wypisze tylko 2 pierwsze linie pliku
$ tail -2 data.txt           wypisze tylko 2 ostatnie linie

$ cut -f 2 --complement data.txt  usunie kolumnę (drugą; domyślny delimiter = tab)
```

- `sort` {plik} lub <strumien sortuje linie pliku. Opcje:

```
-r          w odwróconym porządku
-k {nr kol.}  względem danej kolumny
```

Np. `$ sort -k 2 -r data.txt`

- `paste` {plik1} {plik2} zestawia dwa pliki w sąsiednie kolumny.

Np. rozdzielmy dane na 2 pliki: `names.txt` i `values.txt` , a następnie scalmy obok siebie.

```
$ cut -f -2 data.txt > names.txt
$ cut -f 3- data.txt < values.txt
$ paste names.txt values.txt
```

⦿ Przetwarzanie potokowe

Poznaliśmy spory zestaw komend pracujących potokowo (`stdin` → komenda → `stdout/stderr`). Linux ma operator `|` (`pipe`), który treść w `stdout` wstawia do `stdin` nowego polecenia. Przykłady:

`$ ls -l | wc -l` Dowiemy się, ile plików/ścieżek ma katalog.

`$ cat data.txt | sort -k 3 | cut -f 1` Ukaże imiona, posortowane po 3. kolumnie

`$ cat data.txt | grep 2 | grep 3 | wc -l` Zliczy linie mające znak 2 oraz 3.

Oczywiście, na końcu wynik można zapisać do pliku, znakiem `>`.

Istnieją polecenia, które nie czytają ze `stdin`, tylko z opcji wywołania. Choćby `echo`. Aby `stdout` z poprzednika podać do opcji wywołania następnika, korzysta się z `xargs`. Np.:

`$ ls | xargs echo`

Uwaga: `xargs` działa osobno na każdej linii `stdout` poprzednika. Zajdzie więc różnica:

`$ ls -l | wc -l` z listy plików, zostanie podana jej długość
`$ ls -l | xargs wc -l` dla każdego pliku `wc` poda jego długość

Bywa jednak, że chcemy poprzedni `stdout` umieścić w innym miejscu następnego polecenia. Do tego służy opcja `-I {symbol}`. W ten sposób uczymy Linux, że gdy napotka taki symbol, to ma w jego miejsce wkleić treść linii w `stdout`. Np:

`$ ls -l *.txt | cut -d '.' -f 1 | xargs -I {} mv -v {}.txt {}.dat`

Skoro mówimy o wykonywaniu operacji na kolejnych liniach wejścia, to można też wyszukiwać plików i na nich wykonywać nasze operacje:

`$ find . -name {wzor_pliku} -exec {komenda} {} \;`

↵ na każdym znalezionym pliku o danym wzorze wykona komendę, podmieniając nazwę pliku pod `{}`

`$ find . -name {wzor_pliku} -execdir {komenda} {} \;`

↵ na każdym znalezionym pliku o danym wzorze, przejdzie do jego ścieżki i wykona komendę, podmieniając nazwę pliku pod `{}`

⊕ Dodatek

Istnieje też polecenie `tee {plik}`, które `stdout` z poprzednika bocznikuje do pliku. Np.:

`$ cat data.txt | sort -k 3 | tee sorted.txt | cut -f 3` pośredni wynik → `sorted.txt`

🕒 Globbing

Niedługo przejdziemy do pętli zakresowych w Bashu. Są to pętle m. in. po tablicach stringów czy tablicach nazw plików. Omówmy najpierw potrzebną tu cegietkę.

Globbing = ekspandowanie zakresu stringów oraz nazw (istniejących) plików.

- Nawiasy klamrowe `{ }` służą do ekspandowania stringu w tablicę, według wzorca. Np:

```
$ echo a{1..5}b          → a1b a2b a3b a4b a5b
$ echo 1{a..e}2          → 1a2 1b2 1c2 1d2 1e2
$ echo a{15..6..3}       → a15 a12 a9 a6
$ echo name{1,7,9}.dat   → name1.dat name7.dat name9.dat
$ echo name{06..12..3}.dat → name06.dat name09.dat name12.dat
```

Stosowanie nawiasów jest bardzo pomocne przy zmienianiu nazwy pliku:

```
$ mv abc.{dat,txt}      podmiana rozszerzenia
$ mv output{,_2}.dat    wstawienie do środka numeru wersji
$ mv {,prefix_}name.out wstawienie prefixu
```

Uwaga: powyższe nawiasy nie umieją wytwarzać ułamków dziesiętnych. Potrafi to polecenie [seq](#) :

```
$ seq 1 5                → 1 2 3 4 5                (liczby jedna pod drugą)
$ seq 1 3 10             → 1 4 7 10                (j.w.)
$ seq 1.25 0.5 2.75      → 1,25 1,75 2,25 2,75      (j.w.)
```

Nb. możemy nie lubić przecinka jako separatora ułamków. Sposób obejścia:

```
$ LC_NUMERIC=en_US seq 1.25 0.5 2.75 → 1.25 1.75 2.25 2.75
```

⊕ **Dodatek:** więcej o nawiasach `{ }` [tutaj]

Do dalszego kroku wytwórzmy serię plików (będą puste).

```
$ touch {a..d}{1..4}.txt
$ ls ???.txt
```

- nawiasy kwadratowe `[]`. Ekspandują nazwy istniejących plików (nie po-prostu stringi). Np.:

```
$ ls a[13]*              zaakceptuje pliki mające tu w nazwie 1 lub 3
$ ls b[1-3]*             zaakceptuje pliki mające tu w nazwie od 1 do 3
$ ls [ad][2-4]*          odrzuci pliki mające tu w nazwie litery: a lub c
$ ls [!ac]*
```

⊕ **Dodatek:** więcej o nawiasach `[]` [tutaj] i [tutaj]

- Niech K będzie komendą, która wypisze tekst do `stdout`.

Istnieją [operatory podstawienia](#): ``k`` oraz `$(K)`, które wkleją ten tekst w dane miejsce. Np.:

```
$ echo Poczatek `seq 1 3` koniec      → Poczatek 1 2 3 Koniec
$ echo Poczatek $(seq 1 3) koniec      → Poczatek 1 2 3 Koniec
```


● Zmienne (Variables)

Bash oferuje zmienne, które są bez typów. Mogą mieścić dowolną kombinację znaków. Jeśli zawierają tylko liczby, to mogą być traktowane jako liczby. Jeśli w środku występują spacje, to treść trzeba objąć w ' ' lub " ".

```
$ var="123 abc"
```

```
$ echo $var
```

Aby użyć zmiennej, poprzedzamy ją \$

Można wstawić zmienną do środka napisu. Ale trzeba uniemożliwić zlanie jej z otoczeniem: \${var}.

```
$ num=1234
```

```
$ filename=prefix_${num}.dat
```

```
$ echo $filename
```

→ prefix_1234.dat

W kombinacji z operatorem przypisania, zmienna może przechować wypis z polecenia:

```
$ mydate=`date`
```

```
$ myfiles=$(ls)
```

Aby wczytać do zmiennej (np. z klawiatury), używamy komendy read. Za opcją -p można dać monit:

```
$ read -p "Wpisz cos: " var
```

Można tej komendy użyć również do czytania ze strumienia lub pliku. Np.:

```
$ read var <<< 'To tylko przykład.'
```

- **Zasięg zmiennych.** Domyślnie, zmienne utworzone w naszej sesji – istnieją tylko w niej. W Bashu tę klasę zmiennych nazywa się “**shell variables**” (zmienne powłoki). Tych zmiennych nie widzą: ani sesja nadrzędna, ani w terminalu obok, ani podprocesy naszej sesji.

Ale można zmienną uwidocznic dla naszych podprocesów. Robimy to poleceniem **export** :

```
$ export filename
```

Udostępni tę zmienną podprocesom

```
$ export var2=test
```

Utworzy var2 i udostępni ją podprocesom

Tę klasę zmiennych nazywa się “**environment variables**” (zmienne środowiskowe).

```
$ ls -l | wc -l
```

z listy plików, zostanie podana jej długość

```
$ ls -l | xargs wc -l
```

dla każdego pliku, po kolei wc poda jego długość

- Linux oferuje **predefiniowane zmienne środowiskowe**. Niektóre z nich:

PWD obecna ścieżkę pracy

HOME ścieżka domowa użytkownika

USER login użytkownika

PATH zestaw ścieżek, na których będzie szukał aplikacji

RANDOM poda losową liczbę całkowitą z przedziału [0 .. 32767]

\$ nr procesu aktualnej sesji

⦿ Przydatne polecenia do manipulacji na nazwach plików:

\$ <code>readlink -f mojplik.txt</code> <code>/home/login/mojplik.txt</code>	rozwinie nazwę, dodając jej pełną ścieżkę
---	---

\$ <code>dirname /home/login/mojplik.txt</code> <code>/home/login</code>	wyciągnie samą ścieżkę, wycinając nazwę
---	---

\$ <code>basename /home/login/mojplik.txt</code> <code>mojplik.txt</code>	wyciągnie samą nazwę, wycinając ścieżki
--	---

\$ <code>basename /home/login/mojplik.txt .txt</code> <code>mojplik</code>	na dodatek usunie rozszerzenie <code>.txt</code>
---	--

Wynik takiej operacji możemy np. wstawić do zmiennej:

```
$ AnalysisDir=$(dirname /home/login/mojplik.txt)
```

🕒 **Skrypt w Bashu:** to plik z poleceniami, interpretowany przez Basha.

W pliku `hello.sh` napiszmy najprostszy skrypt Basha :

```
#!/bin/bash
echo "Hello, World!"
```

Pierwsza linia to tzw “**shebang**”. Mówimy w niej, jaki język ma interpretować kod (tu: bash)
Pytanie, jak wywołać ten skrypt. Próba wprost (`./hello.sh`) się nie uda.
Aby zrozumieć powód, wylistujmy:

```
$ ls -og hello.sh
```

Jak widać, plikowi brak praw do wykonania.
Wkrótce je nadamy, ale na razie włączmy skrypt inaczej:

```
$ source hello.sh      lub:
$ . hello.sh
```

Na skutek takiego wywołania skryptu, kod będzie częścią naszej sesji (i procesu) .
Teraz nadajmy skryptowi prawa wywołania i następnie wywołajmy go jak każdą aplikację:

```
$ chmod 755 hello.sh
$ ./hello.sh
```

Linux otworzy dla niego podproces i w nim wywoła skrypt. Aby "poczuć" różnicę,
utwórzmy zmienną (pamiętamy, że bez `export` zmienna nie przeniknie do podprocesu).

```
$ var=123
```

I zmienimy skrypt na taki:

```
#!/bin/bash
echo _${var}_
```

Teraz wywołajmy skrypt na dwa odmienne sposoby:

```
$ source hello.sh      →      _123_
$ ./hello.sh           →      _
```

Oczywiście, można wymusić widoczność zmiennej w podprocesach:

```
$ export var
$ ./hello.sh           →      _123_
```

● Skrypt c.d.: [zmienne specjalne](#)

Aby umożliwić wywołanie skryptu z opcjami wejścia, w kodzie dostępne są zmienne specjalne:

\$0	nazwa bieżącego skryptu lub sesji
\$#	ilość opcji, jaką wpisał użytkownik przy wywołaniu skryptu
\$1 \$2 \$...	kolejne opcje wywołania
\$@	lista opcji wywołania, oddzielonych spacją

Napiszmy skrypt `inputarg.sh`:

```
#!/bin/bash
echo $#
echo $0 $1 $2 $3
```

i wywołajmy go tak:

```
$ ./inputarg.sh -opt abc 123          →          3
                                           -bash -opt abc 123
```

● [Pętle](#). Bash ma kilka rodzajów pętli: `for`, `while`, `until`, `select`.

Pętle są konieczne przy seryjnej obróbce danych. Również potrzebne przy posyłaniu zadań na farmę. Omówimy tu tylko pętlę [for](#). Są dwa rodzaje takiej pętli.

- `for` – jako pętla zakresowa. Iteruje ona po liście: liczb/stringów, ale i plików/ścieżek. Typowa składnia:

```
for {zmienna} in {lista} ; do
    {działania}
done
```

Przykłady różnych rodzajów list w nagłówkach „zakresowego `for`” :

<code>for i in a1 b2 c3 ;</code>	
<code>for i in {03..12..3} ;</code>	
<code>for i in \$(seq 3 3 12) ;</code>	
<code>for i in a*.txt ;</code>	← po plikach w katalogu, zgodnych ze wzorcem
<code>for i in */ ;</code>	← po wszystkich podścieżkach katalogu
<code>for i in \$@ ;</code>	← po opcjach wywołania

Przykładowy skrypt z pętlą zakresową:

```
#!/bin/bash
for i in {01..05} ; do
    echo $RANDOM > myrandom_${i}.dat    ← każdemu z plików wpisze liczbę losową
done
```

● Pętle c.d.

Inny przykład:

```
#!/bin/bash
for i in a*.txt ; do
    readlink -f $i          ← każdy plik z listy wypisze z pełną ścieżką
done
```

Tak naprawdę, pętlę for można napisać w 1 linii, w promptcie. To się nazywa “**one-liner**”. Powyższy przykład w wariacie one-liner tworzy plik z listą nazw plików:

```
$ for i in a*.txt; do readlink -f $i ; done > myfiles.list
```

⚠ One-linery są poręczne, ale trudna czytelność może być dla nas pułapką. A błąd przy pracy z plikami może nas sporo kosztować. Dlatego stosujemy je bardzo ostrożnie.

▸ Istnieje też pętla for – jako **pętla „w stylu C”** (C-style for loop). Przebiega ona po indeksie. Typowa składnia:

```
for (( i=3; i<8; i+=2 )) ; do      ← nie poprzedzamy zmiennych znakiem $
    echo $i
done
```

- ⦿ **Blok warunkowy if / elif / else.** Jego schemat ogólny wygląda tak:

```
if {warunek logiczny} ; then
    {działania}
elif {warunek logiczny} ; then    ← opcjonalnie
    {działania}
else                               ← opcjonalnie
    {działania}
fi
```

Czym jest ten **warunek logiczny** i jak go kodujemy?

Warunek sprawdza relację pomiędzy liczbami czy stringami. Ale też status pliku czy zmiennej. Dobre ściągawki z operatorami warunku są np. [tutaj] i [tutaj].

Zobaczmy kilka przykładów warunku logicznego, najpierw z operatorem [] :

```
[ 1 == 2 ]                ← koniecznie wszędzie spacje
[ $var1 == $var2 ]
[ "$var1" == "1" ]        ← bezpieczniej jest otoczyć obiekty cudzysłowami
![ 1 == 2 ]               ← aby zanegować, poprzedzamy nawias znakiem !
```

Jednak operatory mniejszości/większości, które można wpisać do [], wyglądają nieefektownie:

```
[ 1 -lt 2 ]
```

Dawno temu wymyślono więc lepszą wersję tych operatorów: [[warunek]]:

```
[[ 1 < 2 ]]
```

A w przypadku porównywania wyrażeń arytmetycznych (w tym w zmiennych) użyć można:

```
(( 1 < 2 ))
```

(Pokazujemy wszystkie warianty, bo w skryptach i w internecie możecie je wszystkie zobaczyć).

Jednak warunek logiczny może dotyczyć statusu pliku/ścieżki czy zmiennej. Wypiszmy kilka:

```
[ -e {plik} ]             ← czy plik istnieje?
[ -d {ścieżka} ]          ← czy to jest katalog?
[ -v var ]                ← czy zmienna var istnieje?
[ -n "$var" ]             ← czy zmienna var ma zawartość?
```

- ⦿ **Dodatek:** nawiasy (()) służą arytmetyce na liczbach całkowitych. [tutaj]
Wyczerpujące omówienie wszystkich nawiasów: [tutaj]

🕒 Blok warunkowy if c.d.

Przykładowy skrypt z pętlą for i warunkiem if:

```
#!/bin/bash
for i in {a..e} ; do
    for j in {1..5} ; do
        filename=${i}${j}.txt
        if ! [ -e $filename ] ; then
            echo Creating file $filename
            touch $filename
        fi
    done
done
```

Prosty one-liner w promptcie z blokiem if: (nie nadużywajmy tej techniki z uwagi na ryzyko błędu)

```
$ if [ -e a1.txt ] ; then echo "This file exists" ; fi
```

- ▶ W bloku warunkowym można też użyć poleceń `break` i `continue`, tak jak w C/Python:

Przykładowy skrypt:

```
#!/bin/bash

for i in {01..10} ; do
    filename=myrandom_${i}.dat
    if ! [ -e $filename ] ; then
        echo "File $filename does not exist."
        break
    fi
    read val <$filename
    if (( ${val} < 15000 )) ; then
        continue
    fi
    echo "In File $filename val = $val ≥ 15000"
done
```

- ⊕ Z racji ograniczeń czasowych, tu kończymy naukę Basha.

Jeżeli chcesz nauczyć się o nim więcej, w następnych krokach rozważ zapoznanie się z:

- funkcjami (np. [tutaj] i [tutaj])
- tablicami (arrays; np. [tutaj] i [tutaj])